

като оставим всичко друго на страна, те допуснаха, приеха покорно, да бъдат режисирани от един човек, който за сценичното изкуство няма дори толкова понятие, колкото и последният прислужник в реквизитното отделение на театъра. Тази е голата и горчива истина. Тая пиеса е едно оскърябление и за публиката, която приучват на безсмислици и която мамят, и за актьори, на които налагат издребняване²⁰.

Гледните точки към режисьорската работа на Яворов обаче са доста противоположни. И ако в критиките се подчертава, че Яворов работи върху пиеси със слаби драматургични качества и подозрителна смисленост, то в спомените на актьорите, работили с Яворов, се подчертава преди всичко удовлетворението от срещата им с една силна творческа театрална личност, която при работата си с артистите се откроява с разбиране на драматургичния материал и увереност при сценичната му реализация.

Отрицателното отношение на критиката към режисьорските опити на Яворов, независимо от някои крайности, по принцип има вярна отправна точка в изискването си за налагането на водещата роля на режисьора в театъра по отношение подбора на пиесата, вкуса, разпределението на ролите. Заедно с театъра, и критиката от този период върви към осъзнаване проблемите на режисурата като основни за съвременното сценично творчество. Но явно е и нещо друго, както точно се отбелязва във вече посоченото изследване на Мирослава Кортенска – „че след излизането на Славейков от Народния театър, дейността на Яворов трудно може да бъде обвързана с облика на цялостния репертоар, а изборът на преводните пиеси, които той се залавя да довърши като режисьор, повече от ясно е, че не е негов. По-скоро той практически подпомага в кризисни моменти творческия живот на театъра, което е една похвална негова дейност. Тя носи голямо удовлетворение и на актьорите-участници²¹. Затова и мнението на Вера Игнатиева например за постановката на „Чудният Крайтон“ е абсолютно противоположно на това на цитираните критици. Тя споменава, че за тази си работа Яворов получава и специални поздравления от Сава Огнянов, изпълнител на главната роля, а управлението на театъра му възлага нови постановки. „Репетициите на „Чудният Крайон“ – подчертава актрисата – се ръководеха от Яворов умело, гладко, експедитивно. Той изискваше чиста, ясна, правилна българска реч, вживяване и превъплотение напълно естествени. Яворов имаше усет и към костюмировката, грима, прическите и обстановката в тая пиеса до най-малките подробности. Като вземем предвид, че Яворов е

²⁰ Свобода, 1910, № 10, с. 86–88.

²¹ Кортенска, М. Цит. съч., с. 361.